

„...rendíthetetlen országot kapunk”

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 32:32; Zsoltárok 15:5; 16:8;
Dániel 7:9-10, 13-22; Aggeus 2:6-9, 20-22;
Zsidók 12:18-29; 13:15-16

„Ezért tehát mi, akik rendíthetetlen országot kapunk, legyünk hálásak, és azzal szolgáljunk Istennek tetsző módon: tisztelettel és félelemmel” (Zsid 12:28, RÚF).

Az e heti szakasz, Zsid 12:18-29 a levél csúcspontja. Azzal foglalja össze a fő gondolatot, hogy megismétli azt, amivel kezdődött: Isten személyesen szólt hozzánk Fia által, ezért nagyon figyelniük kell rá (Zsid 1:1-2; 12:25). Jézus bemutatása Zsid 12:22-24 verseiben összegzi a levél rá vonatkozó állításait: Ő az új szövetség Közvetítője, a vére üdvösséget kínál a hívőknek. Az érdekünkben végzett papi és királyi szolgálata a mennyei seregeknek ünneplésre ad okot. Zsid 12:25-29 szakaszával ér csúcspontjára a záró buzdítás: közeleg Isten ítélete, ami ellenségeinek pusztulást hoz, népének viszont menekedést és új országot jelent (Zsid 12:28-29).

A szakasz vége újból megerősíti annak a jelentőségét, amit Jézus elért a kereszten, és a hívők figyelmét a diadalmas második adventre irányítja. *Dániel próféta könyve* 7. fejezetének képvilágát használva emlékezteti Pál az olvasóit, hogy Krisztus már átvette az országot Istentől, a Bírótól (Dán 7:9-14) és a hívők, „*a Felséges szentjei*” vele együtt örökké birtokolni fogják azt (Dán 7:18).

„SION HEGYÉHEZ JÁRULTATOK”

Olvassuk el Zsid 12:22-24 szakaszát! Miről ír Pál ezekben a versekben?

A zsidókhöz írt levél megerősíti, hogy elérkeztünk a Sionhoz, ahol egy nagy ünnepségen veszünk részt: „*Ti a Sion hegyéhez járultatok, és az élő Isten városához, a mennyei Jeruzsálemhez és az angyalok ezreihez*” (Zsid 12:22, RÚF). Jézusba, a képviselőnkbe vetett hittel jöttünk. Az ünnepségen az angyali seregek megszámlálhatatlan sokasága között ott találjuk a közép-pontban Istent és Krisztust. Az „*elsősülöttek ünnepi seregéhez*” csatlakoztunk (Zsid 12:23, RÚF), a nevünk benne van a mennyei könyvekben, az Úr népének tagjai között (2Móz 32:32; Zsolt 56:9; Dán 12:1; Mal 3:16; Lk 10:20; Jel 13:8; 17:8).

Mi azért vagyunk „*elsősülöttek*”, mert a legkiválóbb Elsősülöttel, Jézussal osztozunk az örökségen (Zsid 1:6). Így nem vendégként, hanem állampolgárként érkezünk (vö. Fil 3:20). A szakasz úgy mutat be minket, hogy a „*tökéletes igazak lelkei*” (Zsid 12:23). Ez a kifejezés képletes, emberi természetünk egészét jelenti. A kifejezés rokon értelmű a „*lelkek*” Atyja megnevezéssel Zsid 12:9 versében, ami úgy utal Istenre, mint aki mindannyiunk Atyja, hiszen az embereknek lelki természetük van.

Az összejövetele Jézus királyi uralmának, papi szolgálatának kezdetét, illetve az új szövetség hatálybalépését ünneplik. *A zsidókhöz írt levél* szerint a Sion hegyén történik mindez. A Zsid 1:5-14 részében idézett zsoltárok közül három a Fiú trónra lépését írja le, aminek a helyszíne a Sion volt (Zsolt 2:6-7; 102:22-28; 110:1-2).

Továbbá Sion hegyén jelentette ki az Atya a Fiú „örökös” papságát (Zsid 5:6), ez idézet Zsolt 110:4 verséből. A 110. zsoltár szerint a Sion hegyén jelölte ki a Fiút Főpappá (Zsolt 110:2). *A zsidókhöz írt levél* úgy érvel, hogy Jézus papi felavatása egyben az új szövetség kezdetét is jelenti (Zsid 7:11-22). Így a Sion hegye az új szövetség szentesítésének is a helye. Zsid 12:22-24 tehát azt az ünnepséget írja le, amire Jézus mennybemenetelekor került sor.

A gyakorlatban hogyan ünnepelhetjük Jézusnak, papi szolgálatának és az új szövetségnek a valóságát az életünkben? Hogyan illeszthetjük be ezt a dicsőítésünkbe? Miért hiterősítő az, ha örömmel gondolunk erre a nagyszerű igazságra?

ISTENHEZ, MINDENEK BÍRÁJÁHOZ JÖTTÜNK

Olvassuk el Zsid 12:23 versét! Miért nevezi Pál itt bírónak Istent, amikor ez a rész az ünneplésről szól? Miért adhat ünneplésre okot egy bíró személye? Hogyan lehet részes abban? Olvassuk még el Dán 7:9-10, 13-22 verseit is!

A Zsid 12:22-24 részében leírt ünneplés egy jövőbeli ítéletre utal, amelyen Isten az üléselő Bíró, könyveket nyitnak meg, az Úr népe pedig a könyvekbe feljegyzett jövőbeli ítélet eredménye alapján veszi át az országot (Zsid 12:28). Ez a jelenet *Dániel próféta könyve* 7. fejezetében a nagy advent előtti ítéletet idézi fel. Az „*öregkorú*” (Dán 7:9) a tűztrónra ül és „*tízezerszer tízezeren*” (Dán 7:10) veszik Őt körül. Könyveket nyitnak meg (Dán 7:10), az ítélet pedig a „*magasságos egek szenteinek*” kedvez, akik ezután birtokba veszik az országot (Dán 7:22).

Zsid 12:22-29 az előbbihez hasonlóan egy, a Sion hegyén, a mennyei Jeruzsálemben zajló ítéletet ír le, ahol angyalok ezrei veszik körül Istent, „*mindenki*” Bíróját. Ebben a jelenetben szintén ott a tűz (Zsid 12:29). Könyvek is szerepelnek a képben, a szenteket azokba írják fel (Zsid 12:23), ami kedvező végkifejletet jelent nekik.

Jézus áll az esemény középpontjában (Zsid 12:24). *A zsidókhöz írt levél* 2. fejezete az ember Fiaként nevezi meg Őt, aki „*a halál elszenvedéséért dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg*” (Zsid 2:9). Zsid 2:10 szerint az „*embernek fia*” (lásd Zsid 2:6) azért vállalja a szenvedést, hogy „*számtalan fiat*” vezessen dicsőségre (RÚF). Azaz, hogy a hívőket is „*dicsőséggel és méltósággal*” (RÚF) koronázzák meg. A Fiú már a Sionra, a mennyei Jeruzsálemba vitte a hívőket az új szövetség áldásai alapján (Zsid 12:22-24), ahol azt az ígéretet kapták, hogy átvehetik az országot (Zsid 12:28).

Az ítélet tehát nagyon jó hír a hívőknek, mert a döntés nekik kedvez, őket igazolja. Ez az ítélet győzelmet hoz ellenségük, a sárkány felett, aki a hívőket már korábban üldöző félelmetes fenevadak mögött áll (*Dániel próféta könyve* 7. fejezet) – és akik a jövőben is ugyanazt teszik majd (*A jelenések könyve* 13. fejezet).

A mai tanulmány hogyan segít megérteni azt, hogy Istennek a hármas angyali üzenetben említett ítélete „jó hír” a mai időkre nézve (Jel 14:6-7; vö. 5Móz 32:36; 1Krón 16:33-35)?

ISTEN MEGRÁZZA A MENNYET ÉS A FÖLDET

Pál leírja a mennyei ünnepséget, majd figyelmezteti az olvasóit, hogy hallgassanak az Úr szavára: „*Még egyszer megrázom nemcsak a földet, hanem az eget is*” (Zsid 12:26). Az apostol elmondja, hogy bár Jézus trónra lépett a mennyben, az üdvösségünk még nem teljesedett be. Oda kell figyel-nünk, mert egy fontos eseménynek be kell még következnie.

Vessük össze Zsolt 96:9-10, 99:1, Agg 2:6-9, 20-22 és Zsid 12:26-27 verseit! Mi a célja Istennek azzal, hogy megrázza a mennyet és a földet? Mit jelent ez?

Az Ószövetségben a föld rázkódása gyakran jelképezte Isten jelenlétét, amint megszabadítja népét. Amikor Debóra és Bárak harcolt Sisera ellen, az Úr a mennyből küzdött értük (Bír 5:20). Ezt hatalmas földrengésként írták le, mert a föld és a hegyek megremegtek Isten jelenlétében (Bír 5:4-5). Ugyan-ezt a képvilágot látjuk az Ószövetségben, amikor az Úr megjelenik, hogy megszabadítsa az elnyomottakat (Zsolt 60:4; 68:8-9; 77:17-19). Tehát a föld-rengés Isten ítéletének a jele lett, amivel megerősíti a föld népei fölött való hatalmát. A próféták megjövendölték, hogy ez az Úr napján is meg fog tör-ténni (Ézs 13:13; 24:18-23).

A zsidókhöz írt levélben a föld rázkódása Isten ellenségeinek a pusztulá-sára utal. Az Úr ezt ígérte meg Jézus trónra lépésekor: „Ülj az én jobбомra, amíg ellenségeidet lábad számolyává teszem” (Zsid 1:13, HUNB). Krisztus tehát legyőzte az ellenséget (Zsid 2:14-16) és trónra lépett (Zsid 1:5-14), de az ellenfelei még nem semmisültek meg (1Kor 15:23-25; Zsid 10:11-14).

A jövőben azonban Isten el fogja pusztítani az ellenségeket, amikor megrázza a mennyet és a földet. Ez tehát a népét üldöző földi hatalmak, illetve, ami még fontosabb, a földi hatalmak mögött álló és azokat irányító gonosz erők (Sátán és angyalai) pusztulását jelenti.

Ígéretet kaptunk, hogy Isten egy nap igazságot fog szolgáltatni és a földünket betöltő gonosztságot el fogja pusztítani. Miért reményteljes ígéret ez mindenki számára, de főleg azoknak, akik szenvedtek a go-nosztság miatt?

A RENDÍTHETETLEN ORSZÁG

Isten kijelentette, hogy megrázza a mennyet és a földet. Ez azt jelenti, hogy elpusztítja az ellenséges népeket. Viszont vannak, amiket nem rendít meg, nem pusztít el.

Vessük össze Zsolt 15:5, 16:8, 21:8, 62:3, 112:6 és Zsid 12:27 verseit! Mi az, ami nem fog megrendülni?

Zsid 12:27 versének több modern fordítása arra enged következtetni, hogy a menny és a föld megrázkódása azok eltörlését, örökre szóló eltüntetését jelenti.

A Biblia viszont egyértelműen mondja, hogy Isten új eget és új földet terem (Ézs 65:17; Jel 21:1-4), mi pedig feltámadunk és új testet kapunk (Fil 3:20; 1Thessz 4:13-17) még ezen a földön. Tehát a megrendülés a teremtett világ megtisztítását és megújítását jelenti, nem pedig a teljes eltörlését. Az Úr újjáteremti a meglévőt, és a megváltottak ott fognak élni.

Viszont lesz, ami nem fog megremegni, nem is remeghet meg, köztük az igazak. Nem inognak meg, mert bíznak Istenben. A Teremtő megtartja őket és garantálja a túlélésüket.

Figyeljünk fel arra, hogy *A zsidókhöz írt levél* Jézussal azonosítja az állandóságot és a stabilitást! Zsid 1:10-12 a következőt mondja Jézusról: „*Te vetettél, Uram, alapot a földnek kezdetben; és a te kezed alkotása az ég. Azok elpusztulnak, de te megmaradsz, és azok mind elavulnak, mint a ruha, és öszszegöngyölíted őket, mint egy palástot, és mint a ruha, elváltoznak; te pedig ugyanaz maradsz, és esztendeid nem fogynak el soha*” (RÚF). A levél azt is kijelenti, hogy Krisztus papsága örökre megmarad (Zsid 7:3, 24), amint a megváltottak öröksége is (Zsid 10:34). Aki kitart „Jézusban”, az a végső ítélet során nem inog meg (Zsolt 46:6).

Zsid 12:28 verse azt is megemlíti, hogy „*mozdíthatatlan országot*” kapunk. Ez Dán 7:18 versére utal, amiben az áll, hogy a szentek „*birják az országot örökké*”. Ez az az ország, „*mely soha örökké meg nem romol*” (Dán 2:44). A Fiúé, de Ő megosztja velünk. Jel 20:4 verse szerint vele együtt ítéljük majd meg az üldöző gonosz hatalmakat (1Kor 6:3).

Hogyan állunk mostanában a megingathatatlansággal? Mit tehetünk, hogy segítséget kapjunk ezen a fontos területen, ha nem menne annyira jól nekünk (lásd Ef 4:14)?

LEGYÜNK HÁLÁSAK!

A zsidókhöz írt levél azzal zárja ezt a szakaszt, hogy rámutat: úgy felelhetünk jól Istennek mindazért, amit értünk tett, ha helyesen tiszteljük Öt.

Vessük össze Zsid 12:28 és 13:15-16 verseit! Milyen a megfelelő istentisztelet?

Az ószövetségi rendszerben az emberek állatáldozatokkal mutatták ki a bűnbánatukat és a hálájukat, de ezeknek csupán jelezniük kellett a hálát és bűnbánatot a hívő szívében. Isten tehát egyértelművé tette *A zsoltárok könyvében* és a prófétákon keresztül, hogy neki nem az állatok vére, hanem az emberek hálája, igazságossága, illetve jó cselekedetei vannak a kedvére (Zsolt 50:7-23; Ézs 1:11-17).

Tehát Pál arra hív bennünket, hogy imádjuk az Urat a mennyei szentélyben, hozzunk hálaáldozatokat neki, valljuk meg bűneinket, mondjunk köszönetet neki és tegyünk jót, mert ez az igazi istentisztelet, ami kedves előtte. Áldozatunkat itt a földön ajánljuk fel, Isten pedig a mennyben neki tetsző ajándékként fogadja. Ez a buzdítás összefoglalja mindazt, amit Pál levele egészében megfogalmazott Jézus nevének megvallásával (Zsid 3:1; 4:14; 10:23), illetve a jó cselekedetek folytatásával kapcsolatban (Zsid 6:10-12; 13:1-2, 16).

Amikor Pál hívja a levele olvasóit: „*szolgáljunk az Istennek tetsző módon*” (Zsid 12:28), azzal azt üzeni, hogy a hívőknek már valóban papi nemzetséggént kell élni, mint akik Krisztus áldozata által tökéletesedtek és megszentelődtek (Zsid 10:10-14, 19-23). Ezzel beteljesül Istennek Izrael népére vonatkozó eredeti terve, ami szerint rajtuk keresztül hirdetheti a világnak a megváltás jó hírét (2Móz 19:4-6; 1Pt 2:9-10; Jel 1:6; 5:10).

Zsid 13:1-6 szakasza gyakorlatiasan elmondja, hogy mit jelent jót cselekedni és megosztani azt, ami a miénk. Ennek része, hogy kimutatjuk testvéri szeretetünket, ahogyan Jézus is tette velünk (Zsid 2:11-12). Ide tartozik a vendégszeretet, a foglyok vagy bántalmazottak meglátogatása (Zsid 13:3), továbbá a paráznaságtól és a kapzsiságtól való tartózkodás is.

Miért fontos úgy gondolni a jó cselekedetekre és a javaink másokkal való megosztására, hogy azok az istentiszteletünk részét képezik? A gyakorlatban hogyan „romolhatnak meg” az Úrnak szánt lelki áldozataink (Ézs 1:11-17)?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Az első és második feltámadás közötti ezer év alatt ítélet folyik a gonoszok felett. Pál apostol írásaiból kitűnik, hogy ez az ítélet a második adventet fogja követni. »*Idő előtt semmit se ítéljetez, míg el nem jő az Úr, aki egyrészt világra hozza a sötétségnek titkait, másrészt megjeleníti a szíveknek tanácsait*« (1Kor 4:5). Dániel kijelenti, hogy amikor »*eljöve az Öregkorú*«, »*ítélet adaték a magasságos egek szenteinek*« (Dán 7:22). Ekkor az igazak mennyei királyokként és papokként uralkodnak. János ezt mondja *A jelenések könyvében*: »*Láték királyi székeket, és leülének azokra, és adaték nekik ítélettel.*« »*Lesznek az Istennek és a Krisztusnak papjai, és uralkodnak Ővele ezer esztendeig*« (Jel 20:4, 6). Erről mondta Pál, hogy »*a szentek a világot ítélnek meg*« (1Kor 6:2). Krisztussal együtt ítélkeznek a gonoszokon. Összevetik tetteiket a törvénykönyvvel, a Bibliával, és mindenkinek az ügyét a cselekedetei szerint döntenek el. Majd kiszabják a gonoszok büntetését a cselekedeteik szerint; és ez az ítélet bekerül a nevük mellé a halál könyvébe.

Krisztus és népe Sátánt és angyalait is megítéli. Pál ezt mondja: »*Nem tudjátok-e, hogy angyalokat fogunk ítélni*« (1Kor 6:3)? Júdás pedig kijelenti, hogy »*az angyalokat is, akik nem tartották meg fejedelemségüket, hanem elhagyták az ő lakóhelyüket, a nagy nap ítéletére örök bilincsekben, sötétségben tartotta*« (Júd 6)» (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 562-563. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mit árul el Istenről az, hogy a szentek is részt vesznek a gonoszok feletti ítéletben (1Kor 6:3; Júd 6)? Mennyire lesz átlátható az, hogy milyen helyesen és igazságosan járt el a bűn és a gonoszság kérdésében?
- 2) Olvassuk el 2Móz 32:32, Zsolt 56:9, 69:29, 139:16, Ézs 4:2, Dán 12:1, Mal 3:16, Lk 10:20, Jel 13:8 és 17:8 verseit, amelyek Isten mennyei könyveire utalnak. Mit jegyeztek fel ezekben? Miért van jelentősége annak is, hogy feljegyzzi például a könnyeinket (Zsolt 56:9)? Ha Isten mindent tud, mi a célja ezeknek a könyveknek vagy jegyzőkönyveknek?
- 3) Vajon miért fontos, hogy érvelése végén *A zsidókhöz írt levél Dániel próféta könyve 7. fejezetének* ígéreteire utal? Miért jelentősek ezek a kapcsolati pontok Jézus mennyei szolgálatának összefüggésében? Mit tanít nekünk a 7. fejezet minden földi, bűnös dolog végéről?

SIKLÓS JÓZSEF:

BIBLIÁM

Nem mágikus betűket tároló varázskönyv,
bemagolt kegyes mondatok halmaza,
de teljes és gazdag, mint maga az Élet.
Átizzítja újra meg újra
Aki ihlette: a Lélek.

Feszültségek pólusai közt
izzik az élet árama.
Százszor ismert – mégis meglepő;
gyöngye papírlap – isteni erő;
régől kifejtett – és mégis titok,
ha egy-egy mondatára rányitok,
mennyei béke – villámló döbbenet;
emberek tollán át – Isten szava.

Leleplezi milyen
s megmutatja, mivé válhat az ember.
Benne Isten megmutatkozik,
lehajlik értünk s magához emel fel.

Keményen szól:
sziklazúzó pöröly.
Halk és szelíd szó:
felüdülni jöjj!

Megértem: mi miért
történt velem,
és távlatot, célt kap
a történelem.

Bibliám nem betűhalmaz,
hanem maga az Élet.
Törékenyen, mégis győzelmesen,
gyilkolhatóan s megölhetetlenül
az Ige – testté lett.

Emlékeztet naponta: ne feledjem,
az Ige testté akar lenni – bennem.